

På disse områder er optaget vokset med adskillige tusinde på få år, og det er glædeligt. Det er glædeligt af hensyn til de tusinder af unge, som har stået i kø for at komme ind. Men det er også godt af andre grunde. Skal vores velfærdssamfund fungere, skal der være kvalificeret arbejdskraft nok på disse områder. Hvis børnene skal passes, og hvis syge og gamle skal sikres den nødvendige behandling og pleje, så må der ikke mangle arbejdskraft. Så simpelt er det. Desværre har vi stadig et efterslæb, fordi der blev uddannet for få under tidligere regeringer. Denne omfordeling, vi har været vidne til, bør derfor fortsætte.

Der er også nogle paradoksproblemer. Der er områder, hvor der er masser af kapacitet og få studerende. Jeg tænker her bl.a. på de tekniske og naturvidenskabelige uddannelser. Det er vigtigt at sikre, at søgningen til disse uddannelser ikke bliver for lille. Socialdemokratiet vil fortsat arbejde for, at alle, der er kvalificerede og ønsker det, kan optages på en videregående uddannelse. Målet bør være, at den enkelte har krav på en plads, men det skal vel at mærke stadig væk være sådan, at man skal opfylde kvalitetskrav i form af en adgangsgivende eksamen og lignende.

Det må understreges, at de studerende til gengæld bør være mobile. At man har krav på en uddannelsesplads betyder ikke nødvendigvis, at man har krav på en plads et bestemt sted i landet. Vi kan ikke garantere, at alle lige præcis kan komme til at studere i Århus og København, hvis det er det, de ønsker. Det kan realistisk set ikke lade sig gøre. På enkelte områder er der ikke frit optag. Det gælder f.eks. på sundhedsuddannelserne, og vi må nok erkende, at der også fremover vil være undtagelser. Det vil gælde visse dyre og praktikkrevende uddannelser.

Forskning og formidling af ny viden og en højtuddannet befolkning er en nødvendighed, hvis vi skal klare os fremover. Udviklingen af de højere læreanstalter er derfor et vigtigt skridt hen imod videnssamfundet. Desværre er de højere læreanstalter også mærket af 1980'ernes nedslidning bevillingsmæssigt, bygningsmæssigt og personalemæssigt, men med planen »Universitetet i vækst« fra juli 1994 blev der taget skridt til en langsigtet udvikling af de højere læreanstalter.

Forskerbevillingerne blev forhøjet, penge blev sat af til nybyggeri og renoveringer m.v., og i perioden 1996-2005 er det planen at iværksætte

byggeri for i alt ca. 6½ mia. kr. Hele denne udbygning er jo forudsætningen for, at der kan ske en udvidelse af antallet af studiepladser, så jeg synes, vi skal lade problemet om kapaciteten på de videregående uddannelser følge denne udvikling. På den baggrund ser Socialdemokratiet ikke nogen grund til på nuværende tidspunkt forud for genforhandlingerne også af flerårssaftalen at binde regeringen til noget, som ser ud til at ville løse sig selv.

Det er en socialdemokratisk grundtanke, at uddannelse ikke kun er noget, man deltager i i de unge år. Man skal have mulighed for at uddanne sig gennem hele livet. Derfor ser vi med glæde på den udvidelse af mulighederne for uddannelse, som voksne har fået bl.a. gennem åben uddannelse. Den hastige udvikling på arbejdsmarkedet stiller krav om, at man hele tiden lærer nyt og dygtiggør sig. Samtidig har en meget stor del af den voksne befolkning aldrig haft mulighed for at uddanne sig i de unge år, og derfor er det afgørende at få sat gang i voksen- og efteruddannelsesindsatsen.

Alt i alt mener jeg, at regeringen har sat mange ting i gang. Den har sat gang i udbygning af uddannelseskapa- citeten på stort set alle områder, og endelig skal vi passe på, at vi i vores iver for at skabe uddannelse til alle ikke falder for de lette løsninger, men bliver ved med at fastholde, at kvaliteten i uddannelserne må være afgørende for, i hvilket tempo en udvidelse af kapaciteten skal komme. Derfor mener vi ikke, det er nødvendigt med en sådan dagsorden og kan ikke stemme for den.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Grunden til, at jeg tager ordet allerede nu, er, at jeg har et enkelt lille spørgsmål til fru Anne-Marie Meldgaard. Jeg kunne forstå på hendes sidste bemærkning, at hun ikke mente, det var nødvendigt med en sådan dagsorden på grund af, hvad man allerede var i gang med.

Det er muligt, at det er så vel, at dagsordenen allerede dækker, hvad regeringen er i gang med, men jeg kunne måske godt tænke mig at høre præcis, om der er noget i dagsordenen, som fru Anne-Marie Meldgaard er uenig i, for jeg kunne forstå på talen, at det også var Socialdemokratiets målsætning, at man skulle gå efter det, der hedder reelt frit optag, og det er sådan set det, der er dagsordenens målsætning; det er at sige, at Folketinget skal fremme en situation, hvor vi har reelt frit optag, og så beder vi mini-